

ВЪРА и ДЪЛО

Бюлетин на II Каварненска енория на храм „Св. вмчк Георги“

брой 5 (31), година VII, септември 2021 г.

Раздава се даром

Основан е през м. декември 1940 г.

ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦА – ПРИМЕР ЗА ЖИВОТ В ХРИСТА

Стрес, отчаяние и несигурност за бъдещето са основни характеристики на нашето време. В резултат на това съвременният човек се оказва притиснат в ситуация, от която няма изход, а всичките му опити за излизане водят единствено до задънени улици.

Обичайно стресът и отчаянието, безизходността и несигурността са присъщи на корабкрушенец, борец се с океански вълни, без да има за какво да се хване, без да съзира на хоризонта ни суша, ни пристанищен фар. С други думи, такъв човек е осъден да живее само дотолкова, доколкото силите му стигат преди вълните да го погълнат.

Поставете се, братя и сестри, за момент – доколкото ви е възможно – на мястото на този корабкрушенец. И както се намирате в такова отчаяващо положение, изведнъж, наред настаналата пълна тъмнина и безжалостна морска ярост да съзрете в далечината мъждукаща светлинка, разчупваща падналия мрак. Туктаки отчаянието се изпарява. Светлината милновено е принесла надежда, ориентир и посока. Загубените ви сили отведнъж се възвръщат и започвате да полагате всячески усилия да достигнете светлината, да се извабите.

В такова състояние на корабкрушенство се намира и днешният човек, понеже е загубил свързаността си с Бога. А далеч от Него властва мракът. Мракът носи несигурност. Несигурността – неувереност, неувереността – безпокойство, безпокойството – отчаяние, отчаянието – безизходца.

В същото време Божията любов към човека съществува. Тя е наша фактическа даденост от същия онзи момент, в който Христос дойде на земята. А Той дойде, защото Сам пожела това от любов към Своето творение. Дойде, без да има покана от страна на човека, който дотолкова се бе отчуждил от Него, че и да Го повика не пожела, въпреки безизходното положение, в което бе изпаднал.

При молитвата на Великия Божоявленски водосвет показателно се изрича защо Христос дойде на земята: „*Защото Ти, Владико, поради милосърдието на милостта Си не можа да понесеш да гледаш човешкия род тиранизиран от сатаната; но Ти дойде и ни спаси. Защото Твоята милостива любов, Господи, не понесе да гледа как дяволът измъчва човешкия род, затова дойде и спасение ни дари.*“

Тази Божия любов яви възможността човекът да достигне спасителното пристанище. Тя е фарът, който разпръсква мрак и сочи пътя на завръщането при Отца.

А предвечният Божий план за спасяването на човека намери своето изпълнение чрез една малка и като цяло незначима девойка, на която обаче предстоеше да стане ключът към рая.

Прави впечатление, че при осъществяването на Божествения Си план Бог не прави Своето величие достойно на всички човеци, за да не би някак свободната човешка воля да се почувства в невъзможност да Го приеме. Поради което именно Бог избира най-парадоксалните и често пъти необясними за човешката логика начини за осъществяването на плана Си.

Дори и самите родители на Пресвета Богородица са един от тези заложен в Божия план парадокси. При тях чудност-

та се заключава от една страна в напредналата им възраст, а от друга – в бездетността им.

В техния случай постоянната и непрестанна молитва на праведните Йоаким и Анна, прошенията им за сдобиване с детенце дали своя резултат, въпреки бездетността и напредналата възраст на двамата. Неплодородната нива става плодородна чрез постоянно обработване и грижи. Подобно на това и бездетните съпрузи станали родители чрез вярата си в Бога и постоянната молитва към Него!

А ние, след като се възхищаваме на получените резултати и придобити плодове от нивата вследствие на полаганите усилия на земеделеца, какво ли възхищение би трябвало да отдадем на онзи плод, с който са се сподобили тези бездетни родители?! Какво ли възхищение би трябвало да отдадем на нашата Пресвета Богородица, на този Божий дар към праведните родители, на този Божий дар към всички човеци?!

Към всички човеци, защото цялото човечество, по причина на греха, било станало ялово и безплодно. Но все пак Бог не го изоставил, благословил го и то като свой плод Му дало нея – тази, която станала мост, обединяващ Земята с Небето! Тази, която вместила в своята утроба Спасителя на света! Тази, която ходатайства за всички човеци! Тази, която повече за всеки един човек в грижа за неговото спасение.

Загрижеността и любовта на Пресветата Дева към човека ни указват, че пътят, който тя ни проправи чрез собствения си живот, е единственият сигурен път, извеждащ от съвременната безизходца, и че пътят на нейния живот е този, който тя ни

призовава да следваме.

Каква невероятна увереност може да изпита човек, когато – макар и потеглил по непознат път – има за сигурен свой пътеводител Пресветата Дева. Чрез своето присъствие тя пропъжда от него всяка несигурност и страх, изпълвайки го със смелост и оптимизъм, за да може да продължава напред.

Пресвета Богородица, бидейки Майка на Христос, е Майка и на всички човеци. Нейното присъствие в нашия живот е от решаващо значение. То е, което ни разкрива Божие присъствие и любов, както и наличието на предвечен Божествен план за нашето избавление, понеже тя е била предопределена „отпреди векове и избрана изсред всички родове“, за да доведе в света радостта.

В своята утроба тя е понесла Любовта, затова и животът ѝ бил живот, преизпълнен от любов. Преживявала е в пълнога любовта, като е използвала езика на любовта, който е мълчанието. Пресвятата по време на земния си живот не говорела много, а преимуществено мълчала и преживявала в себе си събитията, които се случвали пред нея, защото знаела... Както казва св. евангелист Лука, тя „спазваше всички тия думи, като ги слагаше в сърцето си“ (Лука. 2:19). Всичко, което Господ изричал, всичко, което извършвал, оставало дълбоко в душата ѝ и се запечатвало вътре в нея. По този начин тя опазвала благодатта, която Бог ѝ бил дарил.

Своето мълчание тя нарушила само, за да даде отговор на архангела: „Ето, рабинята Господня“. Нарушила мълчанието си, за да продължи да пребивава в мълчание! Мълчанието на Пресветата Дева е „многословието“ на любовта!

Животът на Пресветата Дева е онзи фар в нощта, който осветлява и дава сигурен ориентир към спасително пристанище посред мрачното море на човешкия живот.

Тя е пример за всяка една майка, пример за майчина любов и всеотдайност. С уверени стъпки, със стъпките на любовта тя напътства съвременната майка.

Смиреното присъствие и мълчание, майчиният взор и грижа – всички тези специфики, които красят Пресветата Дева, са тези, които следва да красят и всяка една майка, защото тя бе Майката, удостоена от Господа Бога да понесе в утробата си Новия Живот. Оттогава насетне всяка една майка има задължението да се поучава от нейния пример.

За всекиму е голям Божи дар да си има майка, както и за всяка една жена е голям Божи дар да се удостои да стане майка. Затова и именно образът на майката е нещо свято в живота на всеки човек. Нейната роля в живота е от решаващо значение. Така че друг по-голям пример за майка не може да има освен тази, която роди Бога – Пресвета Богородица.

Колкото и да се опитват да обезценят свещеността на живота онези, които си мислят, че го управляват, прогъждайки Бога от него, те с нищо не могат да заместят онази сигурност и увереност, която Божието присъствие дава в живота.

Нека всеки се замисли какъв би бил животът ни, ако я нямаше нашата Пресвета Богородица!

Тя е пример за живот на всеки един човек от всяка една възраст. Пример за живот, изпълнен с доверие към Бога и себепредоставящ се на промисъла Му във всеки един момент. Нищо не може да я замени като пример, защото тя си остава истинският пример за смирение и послушание, за грижовност и разбиране, за търпение и любов.

В опитите да бъде изместена чрез натрапването на всякакви уж някакви нови, съвременни примери, тя заблестява още по-силно, по-ярко дори и от злато.

Тя доброволно сведе своята глава, за да може падналият човек да издигне неговата.

Имено тази ѝ любов към човека обуславя и признателността на човеците към нея. Няма друга човешка личност към която да се изричат толкова молитви, да се отправят прошения, да се отдават славословия. Най-красивите църковни химни, молебени, акасти и безбройно множество други слова, изписани през хода на историята, са изпълнени със силата и подкрепата, която Пресветата Дева дава на целия свят. Защото тя чува молитвите и отговаря.

Нейното доверие в Бога ѝ носи сигурност и увереност, затова и тя посреща всичко мълчаливо и безшумно.

Нищо не може да замести смирението на Пресветата Дева. Напротив, точно такава смирение като нейното е крайно наложително да го има и в днешния свят на господстващ себеприоритет и болка.

Няма ли смирение, няма спокойствие – всичко е разбунено и неспокойно. Шумът, който отвсякъде гърми, допринася за това човек да не може да чува собствената си съвест, а постоянно да бъде държан в някаква скваност, така че да не може и на нищо да реагира.

Любовта към ближния отсъства, защото царят омразата и липсата на уважение към собствената ни индивидуалност, тоест към самите себе си.

Заведата за любовта, дадена ни от Христос, вече нищо не значи за нас. Повелята „обичайте се един друг“ не ни докосва, и това „да възлюбим ближния като себе си“, вече ни е нещо напълно чуждо.

Посредством мълчанието и доверието в Божията воля Пресветата Дева идва при нас и ни указва начина, по който да обичаме и да притихваме.

Мълчанието на Пресветата декларира присъствието на Бога – присъствие, при което думите са излишни, защото всичко вече е получило отговора си в Него. Всеки звук, който би нарушил това мълчание, би прекъснал общението с Бога.

Макар да знае, че ще изпие горчивата чаша на болката, гледайки чедото си несправедливо да страда и да е разпивно от тези, които Той обикна, тя мълчи и търпи. Любовта и доверието към Господа Бога са лекували раните, причинени от болката по страдащото ѝ Чедо – болка, достигнала своя връх със смъртта Му на Кръста. Нейното търпение е и доказателството за доверието ѝ в Божествения план.

Кой друг наш съвременник, даван ни за пример, би се

справил с болката?! И по какъв начин? За съжаление – никой!

Семейства се разпадат – разводът е лесното решение още при първата срещната трудност. Навсякъде се прокламира уж някаква независимост и човешка свобода, средствата за масова информация представят за водещи новини личните провали на т. нар. значими личности, в живота на които на първо място впечатление правят неправилното харчене на средства, разводите, полигамните връзки и толкова други неща, които макар и да са очевиден нравствен упадък и падение, биват представяни за нещо естествено.

Децата ни подсъзнателно приемат тези послания и започват да ги възприемат като естествени, в резултат на което нямат никакви предразсъдъци или задръжки, и изобщо не се замислят дали да извършат същите неща при аналогични ситуации. За съжаление и ние възрастните ги възприемаме, без каквото и да е трепване, като неща напълно естествени, лишавайки така децата си, при евентуална потребност, от преградна защита срещу целия боклук, който се излива наоколо. Нещо повече, използваме тези послания като единствен предмет, заслужаващ интерес, в разговорите си. Никой не говори по духовни теми и търсения! Те се възприемат като остарели приказки. Днес ежедневието е превзето от далеч по-„значими“ теми!

Но кои са темите, вдъхващи кураж на нравствения човек и даващи му криле? Кои са темите, които пораждат у него надежда и борбеност за живот? И обратното, кои са онези теми, които будят у него тревожност и депресия, тревога и отчаяние? Кои го озлобяват и го превръщат в диво животно, неможещо вече да понася не само другите, но и самия себе си? Не е трудно да се намерят отговорите на тези въпроси, а още по-лесно е, след като сме отговорили вече, с математическа точност да разберем накъде води пътят, по който сме тръгнали. Стига разбира се честно да се вгледаме в себе си, давайки си правилна самооценка.

Човек е много мъничък и недостатъчен в това сам да намира решения на собствените си проблеми. И това е видно от целия стрес, който го е превзел.

Но в такъв случай се явява въпросът: след като счита себе си за всеслезен, защо тогава се стресираща? Защо се отчайва? Къде му е силата?

Ние християните имаме дълг да се противопоставяме на течението на радикалния фундаментализъм и на обезценяването на нравствеността, което днес бива силно налагано, изравнявайки всичко, през което премине. Ние сме длъжни посредством своя живот и пример да покажем на света начин за оцеляване, за подвизаване и проява на търпение.

На християнина не подхожда отчаянието, защото неговата надежда е Сам Христос. Не подхожда страхът, а любовта, защото „любовта пропъжда страха“. Не подхожда табелата на онеправдания, а на борещия се.

Нека започнем сега своя подвиг и усилие.

Имаме Отец, Който доказано ни обича и Който постоянно присъства в нашия живот.

Имаме най-сладчайшата майка – Пресветата Дева.

Нека викнем към нея всички заедно от все сърце, сега и винаги, без никакво отлагане. Защото тя само това прави: слуша ни и ни откликва.

– Пресладка наша Пресвята Богородице, към тебе прибягваме, ние, твоите чедо, търсейки избавление от ада, в който живеем.

– Ти си единствената наша непобедима защита.

– Ти облекчаваш болките ни, защото сама си познала болката.

– Ти си услада на ангелите и радост на наскърбените.

– Ти си нашата Величайша Майка и ние, твоите чедо, на колене те умоляваме, капни в сърцата ни поне мъничко капчици мир от твоя мир, мъничко капчици любов от своята любов и обхвани ни в грижовните си обятия, та да се умирим и да почувстваме сигурността, която дарява майчинската ти любов, и така чрез нея да почувстваме сладостта на Твоя Син и Бог, даряващ ни рая!

О, Майко, сладчайша Пресвета Богородице, на теб възлагаме цялата си надежда!

На теб всичко свое поверяваме, за да ходатайстваш пред Христа Бога за нашето спасение.

Бедни са езикът и мисълта човешки да опишат и да изразим своята благодарност, но сърцето е преизпълнено от благодарности към сладчайшата и грижовна Майка, Пресвятая Богородица, която, когато чува нашите моления, не прави друго, освен това, което прави една загрижена майка – разтваря своите обятия, в които е държала младенца Христос и ни обхваща в тях. Единствено тези обятия са прегръдката, която отморява и успокоява, утешава и умиррява, покрива със сигурност и дава защита, която радва и спасява!!!

архимандрит Вартоломей (Газетас),
игумен на манастира Есфигмен, Света гора Атон
превод от гръцки език: Анула Христова

Архимандрит Вартоломей е роден през 1973 г. в Атина с мирското име Анастасий Газетас. След основното си образование учи и се дипломира в Богословския факултет на Атинския университет. От 2005 до 2013 г. заедно с приснопаметния архим. Христом и останалото братство, поема служението на манастира Есфигмен, като председател и настоятел на манастирския събор на старците. Като такъв многократно го представлява в Свещения Кинотис на Света Гора. На 26 септември/9 октомври 2013 г. е избран с гълноединодушие за каноничен игумен на манастира Есфигмен, Света Гора Атон, чийто пастир по Божий промисъл е и досега.

РОДОЛЮБЦИ ПРЕИЗДАДОХА ПОВЕСТТА „СУША“ НА ЯНИ КАЛИАКРЕНСКИ

През 2020 г. се навършиха 80 години от подписването на Крайовския договор и възвръщането на Южна Добруджа в пределите на България. По този юбилеен повод, с подкрепата на Община Каварна и на родолюбиви българи, бе преиздаден сборникът с разкази „Добруджанци“ (1934) на Яни Калиакренски.

През този месец отбелязваме и още една годишнина: изпълват се 105 години от Добруджанската епопея – една военна епопея, осъдена на забрава в продължение на десетилетия. Тя е пример за изумителния героизъм на войници и офицери, на талантиливи командири и на най-обикновени хора, защитаващи своята земя с достойнство и себеотрицание – за да бъде Добруджа българска. В памет на това историческо събитие и като продължение на рехабилитацията – обществена и литературна на Калиакренски, отново с подкрепата на Община Каварна и на родолюбиви българи, се преиздаде повестта му „Суша“ (1929).

Яни Калиакренски изцяло свързва живота си с Добруджанския край. Радетел е за Свободна Добруджа, която отстоява с журналистическото си и писателско перо. Той е основател и участник в създаването и запазването на много български просветни и културни институции в окупираната от румънска власт Южна Добруджа.

Издание е с предговор от изтъкнатия български литературен историк, критик и писател проф. дфн Сава Василев, който споделя: „Сега книгите на Яни Хаджиянев – Калиакренски заживяват втори живот. Реално погледнато за днешния, а и за вечерния читател, те са новопоявяваща се литература. Повестта „Суша“ (1929) изпреварва с няколко години сборника „Добруджанци“ (1934). Излиза през същата година, когато се печатат разказите от книгата „Смехът на Добруджа“. В отликата от тях „Суша“, още на равнище заглавие, задава друга емоционална гама. Съдържанието изцяло го потвърждава. В основата на сюжета стои природно бедствие, променило драматично съдбата на героите. Яни Хаджиянев ни потапя в атмосфера на драматично очакване. При по-внимателен прочит на повестта разбираме, че страда не само природата. В света на хората бродят излъгани очаквания, попарени надежди – все следи от хищните зъби на дипломатическата суша, пиеща влагата на народите. (...) Финалът [на книгата] остава отворен. Като вратата, през която долита „ясният звънлив смях на Еленка“. Има място за надеждата – точно толкова, колкото е нужно, за да се провере през процена и на вратата, и на поколенията – на селото и града, на доброто и злото.“

Илюстрациите към сборника отново са дело на известния наш художник и карикатурист – каварналията Любомир Михайлов.

Идеята, съставителството и издаването е дело на Атанас Димитров – АтаДим.

Книгата, която е съобразена с изискванията на съвременния български правопис, беше представена в четири

добруджански града – Каварна, Добрич, Шабла и Балчик. Екземпляри от нея бяха предоставени безвъзмездно на всички читалища в Южна Добруджа, дн. в областите Добрич и Силистра. Също така и на всички регионални библиотеки в страната, както и на българските общности и културно-просветни институции в Букурещ, Кишинев, Таракия, Твърдица и др., както бе направено миналата година и със сборника разкази „Добруджанци“.

Официалната премиера на повестта се вписа в Афиша на „Празниците на морето – Каварна 2021“, организирана от Община Каварна на 3 август. Да чуят любопитни подробности за родолюбивото начинание, доведено до край

от шепка каварналии, дойдоха хора на различни възрасти и от различни къчета на страната. Срещата се състоя в Художествена галерия „Христо Градечкиев“.

„Удивявам се на инициатора и основния изпълнител по осъществяването на идеята“ – каза кметът на общината Елена Балтаджиева. „За мен Атанас Димитров – по-известен с псевдонима АтаДим, е родолюбец от новото поколение, човек, който зачита и отдава сили и енергия за връзка с историята и културата

на нашия град, и го прави не само сърцато и емоционално, но и с вецина и уважение към паметта на хора, оставили следи. Миналата година представихме сборника с разкази „Добруджанци“ по повод 80-годишнината от подписването на Крайовската спогодба. Тази година представяме повестта „Суша“ по повод 105-ата годишнина от героичната Добруджанска епопея. Тези две събития са тясно свързани с името на Яни Калиакренски. Благодаря на Атанас Димитров, че успяхме заедно да реализираме този проект“ – завърши Балтаджиева. След това завладяващо и чистосърдечно за самата повест „Суша“ и причината да бъде преиздадена разказа самият Атанас Димитров – АтаДим, известен на обществеността и с благотворителните инициативи за популяризиране на други емблематични за града лица, събития, обекти.

Метафорично каварналията засетна и темата за сушата в човешката душа и взаимоотношенията – като втора паралелна линия в книгата на Калиакренски. Проблематика, актуална със звученето си и днес.

На 5 август книгата бе представена в Регионална библиотека „Дора Габе“ в Добрич. Атанас Димитров – АтаДим увлекателно разказа за творчеството на писателя, за героите и събитията в повестта, за дългия период на премълчаване както на събитието, останало в историята като Добруджанска епопея, така и на личността и делото на Калиакренски, завършвайки с философския цитат „Когато мине водата, пясъкът остава“ – дори нещата да бъдат забранявани, дори да са унищожавани, остава някаква следа, по която да тръгнем, за да ги възкресим.

На 6 август повестта бе промотирана и в Зеления образователен център в Шабла, а на 25 август, в рамките на седмото издание на международния форум „Българско наследство“

в Балчик, се състоя литературна дискусия за Яни Калиакренски. При голям интерес, Атанас Димитров – АтаДим, съвместно с художника, карикатурист и илюстратор Любомир Михайлов, представиха вторите издания на „Добруджанци“ и „Суша“ на талантливия и незаслужено забравен добруджански творец.

„С Наско работихме безвъзмездно, защото така трябва“, разказа Любомир Михайлов, който е илюстратор на произведенията. „Не илюстрирах текста, а чувството, което той предизвика в мен. Изображението тоест, не съответства на думите, а чрез метафора или друго изразно средство, отразява моето усещане“, допълни художникът. „Запазихме максимално вида на кориците на произведенията книги, а текста приведохме в съвременния правопис“, сподели АтаДим.

От иницирираните две предложения през миналата година – за удостояване на Яни Калиакренски със званието „Почетен гражданин на Каварна (посмъртно) и обособяване и имену-

ване на площад „Яни Калиакренски“, до този момент, успешно е финализирано първото. На 28-мото тържествено заседание на Общинския съвет в Каварна, проведено на 21 май т.г., Яни Калиакренски беше посмъртно удостоен със званието „почетен гражданин на гр. Каварна“ със следното становище: „На основание чл. 21, ал. 1, т. 22 от Закон за местното самоуправление и местната администрация, във връзка с отстояване на свободата и българския характер на Добруджанския край и за заемане на почетно място в паметта на героите на Каварна, Общински съвет – Каварна удостои Яни Калиакренски с почетно гражданство (посмъртно).“

Продължават дейностите по втората инициатива и се надяваме, че в скоро време в Каварна ще има още едно място за преклонение и възпоменаване – на паметта, на българщината и на силата на духа.

Пътят продължава... Продължаваме и ние да вървим по него.

ВД

С ПОЧИТ, ПАМЕТ И ПРИЗНАТЕЛНОСТ ПРЕД ЯНИ КАЛИАКРЕНСКИ

„Всички вие, които ходихте в тесния и прескърбен път, в живота си взехте Кръста като ярем и с вяра Ме последвахте, дойдете и се насладете на почестите и на небесните венци, които ви приготвих.“

Тропар от Заупокойни еволгитарии

свят в общност от вечно живи личности.

Самият Яни Калиакренски не е известно да има гроб и надгробие. Известно ни е обаче, че земният край на тази артистична и смела натура е жесток. На 8-и срещу 9-и септември 1944 г. е измъкнат от дома си и „изчезва безследно“ в тази

в своите грижи за хората нашата свята Църква от най-древни времена е отредила специален ден от седмицата за почит към покойниците – съботата. Причината, поради която Православната църква посвещава всяка събота на мъртвите, е следната: много хора умираат млади, или в странство,

или в морето, или в планините, изчезват безследно, или са убити и не е имало възможност да бъдат погребани подобаващо и съгласно предписаните правила. Светите отци, водени от своето човеколюбие, са установили тези поменавания за всички християни, които са от века упокоени в Христа, за да получат необходимата за душите им грижа. В същото време, спомняйки си смъртта, ние често се отрезвяваме и вървим към покаяние.

Верни на тази благочестива традиция с любов и дължима почит на 28 август в каварненския храм „Св. вмчк Георги“ ставрофорен иконом Василий Селемет, предстоятел на църквата, отслужи панихида по повод 77-ата годишнина от трагичната гибел на Яни Калиакренски. В същия този храм, в който през м. февруари 1898 г., Калиакренски приема свето кръщение от о. Димос Константиноу.

Съзнавайки мимолетността на живота, но и обзети от постоянна грижа за спасението и наследяване на вечния живот, с усърдна и гореща молитва си спомнихме за Яни Калиакренски. Пред всички ни е неизбежността на физическата смърт, но и категоричността на безсмъртието на душата, създадена за вечен живот. Учим се от примерите на нашите богобоязливи предци, надяваме се на тяхното постоянно молитвено застъпничество, но не забравяме в молитвите си тези, които преди нас са отминали във вечността, надявайки се, че и ние няма да бъдем забравени в молитвите на онези, които ще бъдат след нас, когато напуснем този свят. Този несломим молитвен спомен на любовта ни обединява в непреходната радост в Господа, превръщайки земния и небесния

Паметка от панихидата

„велика безкръвна гробница“, както той визионерски нарича Добруджа. Отслужената панихида беше първата след жестоката погибел на талантливия творец. Още едно доказателство, всъщност, за непреходната връзка между живите и отминалите. За силата на Христовата любов, която преминава през времето и пространството и която не оставя необгрижена нито една душа.

Така макар и пренесен във вечността, духът на Калиакренски завинаги остава неразривно свързан с храм „Св. вмчк Георги“ и с Каварна, където той прави първите си стъпки. Както и с Добруджа, в която и за която работи до края на живота си. А на нас, неговите скромни потомци, той остави не само пример, но и завет, защото в сърцата ни непрекъснато нашепва наследството си. С Божията помощ и сила ние продължаваме делото по реабилитацията – обществена и литературна, на поставения задълго в забвение творец.

В края на молитвено последование о. Василий Селемет сподели: „Заставайки с възхищение и благоговение пред тази годишнина, сърцата ни са изгълнени с благодарност и дължимо уважение към Яни Калиакренски, който като радетел за освобождението на Добруджа сърцата отстоява тази своя кауза и който ни е оставил несравнимо творческо наследство. Днес заедно се помолихме на всемилостивия Бог, по молитвите на Неговата непорочна и пречиста Майка, на светия великомъченик Георги Победоносец и на преподобните и богоносни наши отци и на всички светии, Яни Калиакренски да намери мир, утеха и вечен покой при Спасителя, и ние със състрадание и благоговение изричаме „Вечна и блажена му памет!“

ВД

храм „Св. вмчк Георги“

9650 Каварна, ул. „Г. С. Раковски“ 2, тел.: 0570 82584

Основател на енорийския бюлетин: **о. Василий Яков**

Идея за възстановяване на изданието, съставител и издател:

Атанас Димитров – АтаДим, редактор: д-р Ивана Радонова,

предпечатна подготовка: Бисер Стоянов

ISSN 2535 – 0455

Екипът на „Вяра и Дело“ търси съмишленици и подкрепа! Всеки желаещ може да ни помогне по най-удачния за него или нея начин: писане на статии, репортажи, пътеписи, преводи, разпространение на бюлетина и др.

За нас ще е радост присъединяването на всеки от вас! Ще се радваме и да споделяме своите умения и заедно да придобиваме нови. Всяка помощ е добре дошла, а всеки помощник – част от богатата съкровищница на сърцата.

За повече информация – dompro@abv.bg, 088 9289387.

Може да четете напълно безплатно броевете на „Вяра и Дело“ в интернет – https://hristianstvo.bg/?page_id=3307